

Paweł Janicki¹

Czym jest film – definicja w prawie polskim i szwedzkim

Pojęcie filmu – w ujęciu teorii filmu, ale także w ujęciu prawnym uległo, od czasu jego powstania, dynamicznemu rozwojowi. Współczesna powszechność i różnorodność filmu nie ułatwia jego określenia, tak w naukach prawnych oczekiwanych i często wymaganych jasnych definicji. Stwierdzenie że czym jest dzisiaj film każdy widzi, jest dowodem na powszechność filmu w życiu współczesnego człowieka. Niestety, takie określenie jest zbyt szerokie i płytkie. Z drugiej strony dynamika rozwoju branży filmowej powoduje, że współczesne definicje prawne zawarte w ustawach, doktrynie i orzeczeniach wydają się być skazane na ciągłe bycie „o rozmiar za małe”. Naturalnym następstwem tak szerokiej dostępności filmu i jego interpretacji są spory i konflikty zachodzące pomiędzy różnymi interesami filmowych współtwórców i odbiorców. Powoduje to rosnące wymagania ochrony i interpretacji praw przyporządkowanych różnym grupom interesu związanych z filmem. Nie powinno to jednak ograniczać woli naukowego poznania czy to co jest dzisiaj filmem mieści się w definicjach prawnych. Wręcz przeciwnie dynamika rozwoju filmu powinna zmuszać do coraz to bardziej precyzyjnych opracowań i tam gdzie to jest wskazane do regulacji definicji filmu. Szczególnie przypadek filmu dokumentalnego, z jego interwencją w realne życie bohatera i otaczający go świat, wymaga głębszej refleksji prawnej. Podstawą niniejszego opracowania są polskie i szwedzkie regulacje prawne.

Definicja filmu w regulacjach prawnych, które ustanawiają współczesne demokratyczne społeczeństwa cywilizacji zachodniej, określana jest w różny sposób. Istnieją definicje opisane wprost w ustawach, jak też wynikające pośrednio z kultury, historii prawnej ustawodawstwa, jak i gospodarczych doświadczeń danego społeczeństwa.

Pierwszy publiczny pokaz filmów – jak się przyjęło historycznie, stworzonych i udostępnionych przez braci Auguste i Louis Lumière – miał miejsce

¹ Jurist Kandidat, absolwent Wydziału Prawa na Uniwersytecie w Lund w Szwecji i kursu dokumentalnego w Szkole Andrzeja Wajdy w Warszawie, doktorant na Wydziale Prawa SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego w Warszawie.

28 grudnia 1895 r. w Paryżu. Tytuł pierwszego nagrania brzmiał „Ouvriers et ouvrières sortant de l’Usine Lumière” – „Wyjście robotników z fabryki Lumière w Lyon”. Film ten, zarejestrowany w marcu tego samego roku na 35 mm taśmie filmowej, składa się z około minutowego pojedynczego ujęcia, obrazującego wychodzących robotników z fabryki w Lyonie. Jest czarnobiałą, 16-klatkową i nieudźwiękowioną². Kamera była prawdopodobnie ukryta przed robotnikami, nie powodując żadnej reakcji osób filmowanych³. W tym samym czasie w Anglii Eadward Muybridge dostarczał publiczności ożywione fotografie zmontowane na szklanych płytkach, wymyślonych przez niego piętnaście lat wcześniej. Muybridge, podczas swojej podróży do USA w 1888 r., dał impuls twórczy Thomasowi Edisonowi do pracy nad eksperymentem z ruchomymi zdjęciami – kinetoscopem. Narodziny filmu następowały stopniowo i miały charakter międzynarodowej gospodarczej współpracy, jak też konkurencji⁴.

Film pod koniec XIX w. stał się atrakcją publiczną. Bracia Lumière dzięki możliwościom finansowym, po paryskiej premierze, wysłali swój wynalazek na światowe turnè. Kinematograf dał w krótkim czasie braciom pozycję monopolisty w dziedzinie nagrywania i projekcji filmów⁵. Przede wszystkim zaś w szybkim tempie upowszechniał film na świecie.

Traktując dzieła pionierów kina za pierwowzór technicznej definicji filmu można uznać, że pierwotnie był on wielokrotną możliwością projekcji zbioru fotografii, tak wyświetlonych/projektowanych iż oglądający go widz ulegał iluzji i odnosił wrażenie ruchomych obrazów i postaci z otaczającego go świata⁶.

Na początku swojej historii film nie należał do dzieł chronionych prawem autorskim, chociaż narodziny kinematografii nastąpiły równolegle z powstaniem regulacji chroniących twórców i ich dzieła. Konwencja berneńska, jako umowa międzynarodowa z 9 września 1886 r., w swoim katalogu dzieł chronionych nie zawierała filmu. Zadaniem konwencji była nie tylko regulacja i ochrona praw autorskich w relacjach międzynarodowych, ale również ujednoczenie zróżnicowanych poziomów ochrony w państwach przystępujących do konwencji. Skutkiem tego miało być uniwersalne ustawodawstwo autor-

² <https://www.youtube.com/watch?v=BO0EkMKfgJI> [dostęp: 13.08.2018]; Exiting the Factory (1895) – 1st Projected Film – LOUIS LUMIERE – La Sortie des Usines a Lyon.

³ R. Waldekranz, *Filmens historia de första hundra åren från zoopraxiscope till video*, Norstedt 1986, s. 116–117.

⁴ Ibidem, s. 17, 99.

⁵ Ibidem, s. 122–123.

⁶ Por. J. Płażewski, *Język filmu*, Warszawa 2008, s. 39, 303.

skie⁷. Postęp techniczny i kulturalny m.in. w sztuce filmowej wymuszał zmiany zapisów konwencji. Została ona zrewidowana po raz pierwszy w 1896 r. w Paryżu. Nadal jednak film uważano za zbyt mało rozwiniętą dziedzinę sztuki, aby zaistniały przesłanki do ochrony prawnej jego utworów. Dopiero podczas konferencji w Berlinie w 1908 r. na wniosek delegacji francuskiej dołączono do art. 14 konwencji zapis o utworach kinematograficznych⁸. Stanowił on że „autorowie utworów literackich, naukowych i artystycznych mają wyłączne prawo udzielania upoważnień do odtwarzania, przystosowania i publicznego przedstawiania swoich utworów zapomocą kinematografu. Narówni z utworami literackimi i artystycznymi podlegają ochronie utwory kinematograficzne, jeżeli autor nada utworowi charakter oryginalny. Jeżeli tego charakteru brak, to utwór kinematograficzny korzysta z ochrony utworów fotograficznych. Bez uszczerbku dla praw autora dzieła odtworzonego lub przystosowanego, utwór kinematograficzny doznaje ochrony jak utwór oryginalny. Postanowienia poprzedzające stosuje się do odtwarzania lub wytwarzania dzieła, otrzymywanego zapomocą wszelkich innych sposobów, podobnych do kinematografii”⁹.

Szwedzkie prawo autorskie, tak jak i pozostałych krajów nordyckich, nie definiuje pojęcia filmu bezpośrednio w ustawie¹⁰. Kultura prawna Szwecji, w przypadku braku definicji w przepisie, odsyła do motywów ustawodawcy, *ad fontes*, zawartych w większości przypadków w *Statens Offentliga Utredningar SOU* (Państwowe Badania Publiczne) i *Propositioner* (Propozycjach rządowych i parlamentarnych) ustaw, które to wspierają interpretację danego przepisu.

Pokaz pierwszego filmu w Szwecji miał miejsce w Malmö latem 1896 r., w związku z wystawą przemysłową. Kamera – projektor, którego użyto, pochodził prawdopodobnie od konkurenta braci Lumière, Henri-Josepha Joly¹¹.

Pomimo szybkiej akceptacji filmu w życiu społecznym Szwecji, jak też zwiększającej się potrzeby regulacji prawnych dotyczących praw autorskich, zapisy konwencji berneńskiej z 1908 r. weszły w życie dopiero po ponad dwudziestu latach od pierwszej projekcji filmu. Ustawa z 30 maja 1919 r. o prawie do dzieł literackich i muzycznych, jak też ustawa z 30 maja 1919 r. o prawie do zdjęć fotograficznych zmieniały zapisy ustawy z 28 maja 1897 r., wprowa-

⁷ J. Barta, *Prawo autorskie*, [w:] *System Prawa Prywatnego*, red. Z. Radwański, t. 13, Warszawa, s. 976.

⁸ Å. Lögdberg, *Auktorrätt och film*, Lund 1957, s. 15.

⁹ Konwencja berneńska o ochronie dzieł literackich i artystycznych z dnia 23 maja 1934 r. (Dz.U. 1935, nr 84, poz. 515).

¹⁰ P.J. Nordell, *Rätten till det visuella*, Sztokholm 1997, s. 163.

¹¹ R. Waldekranz, *Filmens historia...*, s. 127.

dzając między innymi kinematografię do katalogu dzieł chronionych, a prace nad propozycjami obydwu nowych kodyfikacji zakończyły się w dniu wybuchu pierwszej wojny światowej¹².

Ministerstwo sprawiedliwości, w pracach nad ustawami, nie mówiło o filmie, ale o kinematografii – czerpiąc nazewnictwo z konwencji berneńskiej. Według tej ministerialnej definicji kinematografią było tworzenie negatywów fotograficznych w krótkich odstępach czasowych – przynajmniej piętnastu na sekundę, z których powstawały pozytywy na długich paskach celuloidowych (tzw. filmach), te zaś podczas projekcji o równej prędkości i poprzez silne powiększenie powodowały, iż oko widza potrafiło skompilować je w ciągły ruchomy obraz¹³.

W pracach wstępnych do nowej ustawy o prawie autorskim z 1960 r. *Upphovsmannarätt till Litterära och Konstnärliga verk* (prawo autorskie w dziełach literackich i dziełach sztuki)¹⁴ komitet działający od 1938 r., dookreślił pojęcie dzieła filmowego jako dotyczącego przede wszystkim rezultatu różnych nagrań, tak złożonych iż można określić je dziełem. Również część filmu mogła spełniać definicję dzieła filmowego. Z reguły uznawano za film dzieło wielu związanych ze sobą twórców, w taki sposób powiązanych, jak dwoje lub więcej osób razem tworzących dzieło literackie¹⁵.

W tym czasie w doktrynie wskazano również na szczególną cechę filmu jaką jest montaż, odróżniającą sztukę filmową od fotografii, jak też od dzieł teatralnych¹⁶. W propozycji rządowej z 1960 r. szef Departamentu Sprawiedliwości stwierdził, że obiektami chronionymi, w proponowanej nowelizacji prawa autorskiego, były różne dzieła filmowe. Do dzieła filmowego nie zaliczył jedynie filmów dramatycznych, ale również, o ile posiadają właściwą jakość, inne filmy – krótkie, reporterskie, dziennikarskie i tym podobne. W propozycji nowej ustawy szef departamentu wskazał, że do ochrony prawnej wymagana jest pewna

¹² Prawo szwedzkie ustanawiane jest przez parlament szwedzki Riksdagen. Propozycje rządowe i parlamentarne są podstawowym elementem tworzenia ustaw. Zawierają one wnioski z prac komisji, zdania instytucji społecznych zaproszonych do dialogu prawno-twórczego. Brane są w nich pod uwagę również wyroki sądowe i doktryna prawna. Propozycje rządowe w skrócie PROP, określane są przez podanie roku rozpoczęcia prac nad ustawą i kolejnego numeru tworzonej propozycji w danym roku. Propozycje z przełomu lat podawane są zapisem roku rozpoczęcia i roku zakończenia prac.

¹³ Bihang till Riksdagens protokoll år 1919, s. 72.

¹⁴ Lag 1960:729 om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk

¹⁵ SOU 1956:25 s. 74.

¹⁶ Å. Lögdberg, *Auktorrätt och film...*, s. 13.

doza samodzielności i oryginalności produktu¹⁷. W pracach nad ustawą z 1960 r. postanowiono też odejść od ochrony ścisłego katalogu dziedzin artystycznych zawartych w § 1 ustawy na rzecz interpretacji zapisu tak, aby obejmował ochroną szeroko pojętą „twórczość duchową”. W ten sposób dano wszystkim twórcom prawo do ekonomicznego wykorzystania stworzonego utworu i ochronę niektórych osobistych i materialnych interesów związanych z utworem¹⁸.

Mówiąc o początkach filmu w Polsce należy pamiętać, że w momencie narodzin sztuki filmowej kraj podzielony był między zaborców. Film i jego ochrona prawna różnił się dynamiką rozwoju w Rosji Carskiej, Austro-Węgrzech czy Cesarstwie Niemieckim¹⁹. Na ziemiach polskich pierwsze próby żywych fotografii miały miejsce w Warszawie, tworzył je inżynier Piotr Lebedziński²⁰. Historycznie przyjmuje się 14 listopada 1896 r. za dzień pierwszej projekcji filmu skierowanej do polskiej publiczności. Zaprezentował ją przedstawiciel braci Lumière w Teatrze Miejskim w Krakowie²¹. Bolesław Matuszewski, który w Paryżu był świadkiem narodzin filmu Lumièreów, stworzył z bratem Zygmuntem ośrodek produkcji filmowej w Warszawie, tworząc już w 1897 r. film „Operacje chirurgiczne w Warszawie”²². Matuszewski, będąc jednym z pierwszych na świecie teoretyków filmu, poprzez swoje francuskie publikacje z 1898 r. na temat filmu²³, nakreślił własną definicję kinematografii. Według pioniera polskiego kina nie jest ona narzędziem rozrywki, zabawką dorosłych dzieci. Zasługuje ona na to, by służyć celom mniej frywolnym i kryje w sobie inne wartości niż te, które jej obecnie zaczyna się przypisywać²⁴. Matuszewski widział możliwość zastosowania kinematografu do dokumentacji rzeczywistości w przemyśle z reklamą włącznie, w rolnictwie, medycynie, wojskowości, kryminalistyce, w zapisach etnograficznych, tanecznych i pantomimy, w sztuce

¹⁷ Prop 1960:17, s. 48–49.

¹⁸ SOU 1956:25 s. 61, 64; jak też: G. Karnell, *Rätten till programinnehållet i TV*, s. 42.

¹⁹ P. Ślęzak, *Prawo autorskie. Podręcznik dla studentów szkół filmowych*, Katowice 2008, s. 260.

²⁰ M. Hendrykowska, *Historia polskiego filmu dokumentalnego (1896–1944)*, Poznań 2015, s. 375.

²¹ Eadem, *Początki kina na ziemiach polskich*, wykład w Warszawie w 2009, <http://akademiapolskiegofilmu.pl/pl/historia-polskiego-filmu/wideo/poczatki-kina-na-ziemiach-polskich/97> [dostęp: 13.08.2018].

²² Eadem, *Historia polskiego filmu...*, s. 375.

²³ B. Matuszewski, *Une Nouvelle Source de l'Historie*, Paris 1898.

²⁴ Idem, *Ożywiona fotografia, czym jest, czym być powinna*, [w:] Bolesław Matuszewski *i jego pionierska myśl filmowa (dokumenty i wstępne komentarze)*, Warszawa 1980, s. 143.

aktorskiej i inscenizacyjnej. Dokumentacja była dla Matuszewskiego społecznym pożytkiem w opozycji do filmów rozrywkowych²⁵. W ten sposób Matuszewski stworzył pierwszą światową definicję filmu dokumentalnego.

Po odzyskaniu suwerenności Polska ratyfikowała konwencję berneńską w 1920 r. Sejm uchwalił ustawę o prawie autorskim w 1926 r., nowelizując ją w 1935 r. Ustawa od samego początku nie zawierała szczególnego katalogu dzieł chronionych, w tym filmu, odchodząc od konwencyjnego wzoru. Art. 1 ust. 1 mówił: „Przedmiotem prawa autorskiego jest – od chwili ustalenia w jakiej bądź postaci (słowem żywym, pismem, drukiem, rysnukiem, barwą, bryłą, dźwiękiem, mimiką, rytmiką) każdy przejaw działalności duchowej, noszący cechę osobistej twórczości”²⁶. Oryginalność i nowoczesność przepisów dotyczących ochrony praw autorskich, stworzonych pod przewodnictwem profesora Fryderyka Zolla jr, polegała na tym, że unikały one luk, które występowały w katalogach takich uprawnień. Poprzez stanowienie w art. 12 ust. 1²⁷ że to „Twórca rozporządza swym dziełem wyłącznie i pod każdym względem: w szczególności rozstrzyga, czy dzieło ma się ukazać, czy ma być odtworzone, rozpowszechnione i w jaki sposób”²⁸ nawiązywał w ten sposób do idei własności duchowej, zastosowanej w ustawodawstwie szwedzkim dopiero w 1960 r.

Techniczną definicję filmu zastosowano w 1934 r. w ustawie o filmach i ich wyświetlaniu. W art. 1 określono film jako naświetloną taśmę kinematograficzną²⁹. Ustawy dotyczące ochrony praw autorskich z 1926 r. i jej następczyni uchwalona w 1952 r. w okresie ustroju komunistycznego, definiowały film jako utwór o ile spełniał dwa warunki. Pierwszy z nich dotyczył ustalenia, czyli uzewnętrznienia tak, aby mogła z nim zapoznać się przynajmniej jedna osoba poza twórcą. Drugim warunkiem było utrwalenie, które umożliwiało reprodukcję utworu w późniejszym czasie. Poza tymi dwoma warunkami film powinien mieć cechę „kinematograficzności”, to znaczy że w trakcie projekcji filmu materiał zarejestrowany na nośniku powinien być odbierany przez widza jako ruchome obrazy³⁰.

²⁵ M. Hendrykowska, *Historia polskiego filmu dokumentalnego...*, s. 15–16.

²⁶ Ustawa o prawie autorskim z dnia 29 marca 1926 r. (j.t. Dz.U. RP 1935, nr 36, poz. 260).

²⁷ Ibidem.

²⁸ L. Górnicki, *Rozwój idei praw autorskich: od starożytności do II wojny światowej*, Wrocław 2013, s. 238–239.

²⁹ Ustawa o filmach i ich wyświetlaniu z dnia 13 marca 1934 r. (Dz.U. 1934, nr 36, poz. 323).

³⁰ P. Ślęzak, *Prawo autorskie...*, s. 261–262.

Od momentu powstania w latach 70. XX w., innych środków nagrywania i projekcji filmu niż kinematograficzne, ustawodawcy zostali zmuszeni do ponownego określenia definicji filmu w prawie autorskim. W ten sposób wprowadzono na kontynencie europejskim i w Stanach Zjednoczonych pojęcie utworu audiowizualnego.

Jednak ustawodawca szwedzki nie zdecydował się na wprowadzenie tego pojęcia do ustawy. Według doktryny utwór audiowizualny jest głównym typem dzieł, które składają się z kombinacji obrazów i dźwięków³¹. W pracach nad zmianami w prawie autorskim związanymi z Internetem sędzia Cecilia Renfors, na prośbę Ministerstwa Sprawiedliwości, w 2007 r. wskazała na coraz bardziej popularne określenie „utwory audiowizualne” jako wyjaśniające rodzaje dzieł. Pozostając przy tradycyjnej definicji utworu filmowego, sędzia Renfors stwierdziła, że nie dotyczy ona jedynie zwyczajnych filmów fabularnych, ale również np. filmów telewizyjnych i zbioru innych produkcji wizualnych i audiowizualnych.

Orzecznictwo szwedzkie dookreśliło, w wyroku z 1961 r., że dziełem filmowym nie jest ani filmowanie różnych sekwencji obrazów dla programów telewizyjnych, ani też odbiór programów nadawanych na żywo³². Ponadto według orzeczenia z 2000 r. filmem nie są gry komputerowe³³.

Ze stwierdzeniem braku charakteru utworu filmowego w sekwencjach obrazów w programach telewizyjnych polemizuje Henry Olsson w komentarzu do ustawy o prawie autorskim. Stwierdza on że współczesne produkcje telewizyjne tworzone są między innymi tak, aby było można z nich korzystać w innych produkcjach i dlatego rozgraniczenie czy utwór jest filmem, czy nim nie jest, jest trudne. Sekwencja nieruchomych zdjęć, które nie powodują złudzenia ruchu nie mieści się w definicji utworu filmowego³⁴. Do zbioru utworów audiowizualnych, oprócz dzieł telewizyjnych, doktryna szwedzka zalicza filmy i wideogramy. Stwierdza również że utwór audiowizualny nie musi posiadać dźwięku, wystarczy że posługuje się jakąś formą pomocy technicznej w zakresie filmowania. Opera lub sztuka teatralna nie jest dziełem audiowizualnym. Jednak poprzez nagranie filmowe takiego dzieła staje się ona utworem audiowizualnym³⁵.

³¹ P.J. Nordell, *Rätten till det visuella...*, s. 161.

³² NJA II 1961, s. 30, wyrok Sądu Najwyższego w Szwecji z 1961 r.

³³ NJA 2000, s. 580, wyrok Sądu Najwyższego w Szwecji z 2000 r.

³⁴ H. Olsson, *Upphovsrättslagstiftningen En kommentar*, Norstedts Gula Bibliotek, 1996, s. 41–42.

³⁵ P.J. Nordell, *Rätten till det visuella*, s. 162.

Współcześnie obowiązująca polska ustawa o prawie autorskim zawiera w katalogu dzieł chronionych w art. 1 ust. 2 pkt 9 utwory audiowizualne w tym filmy³⁶. W rozdziale 6 ustawy podane są przepisy szczególne dotyczące utworów audiowizualnych. Ogólnie można stwierdzić, że utwór audiowizualny powinien posiadać dwie cechy: być utworem według prawa autorskiego i mieć charakter audiowizualny³⁷. Ustawa nie zawiera jednak definicji utworu audiowizualnego, co daje doktrynie i orzecznictwu przestrzeń do zagospodarowania³⁸. W doktrynie istnieją dwie interpretacje definicji utworu audiowizualnego³⁹. Restrykcyjna, wymagająca zaistnienia współautorstwa w procesie tworzenia dzieła i w jego utrwaleniu. Druga, dominująca, o szerokim sposobie interpretacji, mówiąca o obrazach wyrażonych w zależnych od siebie sekwencjach, które są częściami składowymi utworu filmowego, samodzielnych dramaturgicznie, na które składają się ujęcia i sceny. Sekwencja taka nie wymaga dźwięku, ale musi składać się z ruchomych obrazów⁴⁰. Potwierdza to definicja w ustawie o kinematografii przyjętej przez Sejm w 2005 r. W art. 4 mówi że „filmem jest utwór dowolnej długości, w tym utwór dokumentalny lub animowany, złożony z serii następujących po sobie obrazów z dźwiękiem lub bez dźwięku, utrwalonych na jakimkolwiek nośniku umożliwiającym wielokrotne odtwarzanie, wywołujących wrażenie ruchu i składających się na oryginalną całość, wyrażającą akcję (treść) w indywidualnej formie, a ponadto, z wyjątkiem utworów dokumentalnych i animowanych, przeznaczony do wyświetlania w kinie jako pierwszym polu eksploatacji w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych”⁴¹.

Definicja czym jest film w prawie polskim i szwedzkim ewaluowała w ciągu lat od czasu powstania fenomenu ruchomych zdjęć dających iluzję żywych obrazów. Rozwój prawa autorskiego i jego międzynarodowa kodyfikacja w formie konwencji nadał definicji filmu międzynarodowy charakter. Polska i Szwecja w swoich ustawodawstwach wprowadziły ochronę dzieła filmowego czerpiąc inspirację z definicji zawartych w konwencjach.

³⁶ Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych z dnia 4 lutego 1994 r. (Dz.U. 2016, poz. 666 z późn. zm.), z nowelizacjami z dnia 1 sierpnia 2000 r. (Dz.U. nr 80, poz. 904) i z dnia 17 maja 2006 r. (Dz.U. nr 90, poz. 631).

³⁷ P. Ślęzak, *Prawo autorskie...*, s. 264.

³⁸ Idem, *Prawo Autorskie Podręcznik dla studentów szkół filmowych*, s. 263.

³⁹ J. Barta, R. Markiewicz, *Prawo autorskie*, Warszawa 2016, s. 318 i n.

⁴⁰ P. Ślęzak, *Prawo autorskie...*, s. 265.

⁴¹ Ustawa o kinematografii z dnia 30 czerwca 2005 r. (Dz.U. 2005, nr 132, poz. 1111).

Dzisiaj obowiązujące prawo chroniące dzieło filmowe na nowo definiuje film biorąc pod uwagę gwałtowny rozwój dzieł zawierających ruchome zdjęcia.

Summary

The definition of what is a film in Polish and Swedish law has been evolving over the years since the emergence of the phenomenon of moving pictures that give the illusion of vivid images. The development of copyright and its international codification in the form of conventions gave the definition of film an international character. In their legislation, Poland and Sweden have introduced protection for the film work, drawing inspiration from the definitions contained in the conventions. The current law protecting a film work redefines the film taking into account the rapid development of works containing moving pictures.

Keywords: definition of film in law, protecting a film work, copyright in film, Polish and Swedish copyrights in films

Słowa kluczowe: prawna definicja filmu, ochrona pracy filmowej, prawa autorskie w filmie, polskie i szwedzkie prawa autorskie w filmie